

I
I
I
I
I
I
I
I

S S S
S S
S
S
S
S
S S S

K K
K K
K K
K K
K K
K K
K K

R R R R
R R
R R
R R R R
R R
R R
R R

2 2 2
2 2
2 2
2
2
2 2 2 2 2 ::

V V V
V V V
V V V
V V V
V V V

I
I
I
I
I
I
I ::

E E E E E
E E E E
E E E E
E E E E E

(Kaj) nam prinese po knj-

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

zavrtje izviranosti, ali

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

II

"Kaj nam preostane po smrti?" To je vprašanje, ki si ga prav gotovo zastavijo vsi ljudje, od skrajnega ateista, pa do najbolj pobožne stare ženice. Če ne prej, vsakega človeka na vernih duš dan zmrazi in se nehote spomni, da je kljub vsej tehniki, v teku za časom le minljiva stvar. Človek se pojavi kot komet na zvezdnatem nebu; nenadoma zažari, čez čas pa izgine neznano kam. Zdi se mi, da je tudi neka povezava med mislijo na ono stranstvo in jesenjo; jesen je najbolj primeren čas, ko že sama narava sili človeka, da razmisli o "koncu".

Prav sedaj, ko kmetje spravljajo zadnje pridelke s polj, smo tudi mi pobrali letos prvič, kar smo vložili. Če smo sejali dobro, potem je bila tudi žetev dobra; toda kljub morda kakšnemu neuspehu, je vre-

III

dno še bolj pljuniti v ro-
ke in se bodo ob semestru
prav gotovo pokazali sado-
vi!

V tem mesecu praznuje naša
semeniška skupnost svoj
praznik. Na dan Kristusa
Kralja, kateremu je posve-
čena tudi naša kapela, se
bomo srečali z našimi star-
ši in prav tako ti z naši-
mi predstojniki. Upajmo, da
bo srečanje obrodilo boga-
te sadove in da bo pripomo-
glo, tako nam, kot njim na
poti k večjemu razumevanju
in sodelovanju!

U r e d n i š t v o

IV

LUČKE PLAPOLAJO ...

Na pokopališču je bilo na dan Vseh svetih že dopoldne vse polno ljudi. Grobovi so bili lepo urejeni, počiščeni, posuti s peskom, lučke so plapolale. Ljudje so se prihajali, se ustavili pri grobu, prižgali svečko. Srečal sem znanca, prišel je iz Stajerske, mamo ima pokopano na pokopališču, prišel je na njen grob.

Ljubezen človeka gre še naprej preko smrti, preko groba, spoštovanje in hvalečnost izkazuje dragim pokojnim. Verni verujemo, da žive še po smrti, saj sveto pismo na mnogih mestih govori o življenju po smrti. V Pridigarju beremo, da "se prah povrne v zemljo, kakor je bil, duh pa se vrne k Bogu, ki ga je dal" (Prid 12,7). In Kristus, božji Sin, nam je velikokrat govoril, da je še življenje po smrti: "Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor v me veruje, bo živ, tudi če umrje; in kdor koli živi in v me veruje, vekomaj ne bo umrl" (Jan 11, 25. 26). Sv. Pavel na mnogih mestih povdarja, da je Kristus "za nas umrl in vstal." Kristus "vedno živi, da prosi zanjo" (Hebr. 7, 25). In Cerkev nam govori v hvalospevu miše za rajne, da se življenje vernim spremeni, ne pa uniči, ko jim razpade dom bivanja na zemlji.

Na pokopališču grem mimo grobov. Lepi so napisi, ki jih berem na nagrobnih spomenikih:

Od brega sum od Save in zvon iz rodne nam vasi pošiljata pozdrave.

V Bogu - v miru.

Tu pričakuje veličastnoga vstajenja.

Na svidenje.

Odrešenik živi in bo poklical k vstajenju.

Srečni dom tam na poljanah večnih, kjer ni gorja in ni skrbi.

Ljubil je lepoto umetnosti in našel veličino božje milosti.

Na grobu slovenskega pesnika in pisatelja Joža Lovrenčiča, je napis: Moli zame,/ v upanju križa,/ ki naj zbliža,/ on-
stran jame,/ moli zame.

Na enem spomeniku je zanimiv napis: Materija je večna. Kaj naj ta napis pomeni? Ali le to, da snov, iz katere je človek, in ki človeka vzgaja, ostane vekomaj?

Gozdovi so v tem času odeti v izredne, čudovite barve. A listje dreves odpada. En list prej, drugi kasneje. Čez nekaj mesecev se bodo drevesa in gozdovi zopet odeli v zelenje in zacveteli. Tako bo tudi z nami. Podobni smo tem listom, ki odpadajo, umirajo, oni umro prej, drugi pozneje, a zaživeli bomo v celoti znova ob koncu časov.

P.S.

T A M D A L E C

Strah me je bilo,

ko so me preluknjali

vlaknasti žarometi.

Pobegnil sem in

odkril peto dimenzijo.

Tam se niso bali,

ampak ljubili v

trepetu iskrivih školjk.

Ivan Lov.

S o n c e j e s v e t i l o

Gledala je sveče, ki so plapolale v lahнем jesenskem vetru. Najlepša sveča je najhitreje dogorevala. Oči so se ji utapljale v plamen, ki večji, bolj prozoren, postajal je svetla, zasanjana zavesa...

"Adijo, mucka!"

"Ostani še! Vedno bodi pri meni, tako strah ne je!"

"Že, toda pri nas je majhen zaslužek, rad bi ti vse ponudil! Samo dve leti in za zmeraj bom pri tebi, boš videla, da bova srečna!"

Dve dolgi leti.

Kolikokrat je od veselja jokala ob njegovem pismu. Končno je prišlo zadnje jutro, konec hrepenčnega pričakovanja. Pisal ji je, da pride čez nekaj dni in da jo čaka veliko presenečenje.

Lep dan je bil, ustvarjen prav za njuno srečanje. Sinje nebo je bilo kot umito, le redki beli oblaki so plavalí sem ter tja, kot ovčke na velikem pašniku. Rahel veter se je poigraval z njenimi dolgimi plavimi lasmi. Prvi avtobus, ni ga bilo, drugi, tretji, nič. Stisnilo jo je pri srcu. Zakaj ga ni? Se mu je kaj pripetilo? Dan se je nagnil, njena senca je bila vedno daljša. Pocasi je šla proti domu. Ni mogla razumeti. Iz žalostnega razmišljanja jo je zdramil hrup avtomobila, ki je kot blisk švignil mimo. Za trenutek je ujela voznikov obraz - bil je on. Ob njem je sedelo naminkano in po zadnji modi sfrizirano dekle. Kako je to mogoče? Ni videla zahajajočega sonca, ne oblakov, ni čutila božanja vetra, ki jo je hotel tolažiti. Mrak je bil, ko je prišla do mostu, se malo in bilo bi doma. Opazila je ljudi, ki so gledali v potok in se tiho pogovarjali. Poleg

VII

razbite pločevine v potoku sta na trati ležali dve truplji... Počasi je poklenila ob njegovi glavi in poljubila njegovo mrzlo okrvavljeno čelo. Sopotnico je le bežno pogledala. Z negotovimi koraki je odšla med ljudmi, ki so gledali v tla in se ji molče unikali...

Zadnja sveča je dogorela. Obrisala si je oči, popravila šopek, ki ga je prinesla na grob, ter počasi odšla. Še enkrat se je ozrjal, stopila k marmornatemu spomeniku, poljubila vanj vdolano sliko in z dolgim vzdihom odhitela med plapolajočimi svečkami.

Ivan Lov.

V e č j a l j u b e z e n

"Jaz, Boštjan, jemljem tebe Marjetka za ženo in ti obljudim večno zvestobo do groba."

Te besede so mu večkrat prihajale na misel, ko se je spomnil nanjo. Spoznal jo je čisto slučajno. Bilo je nekoč po mladinski masi. Zunaj se je zbrala mladina in Boštjan, ki je sicer poznal vse, je danes opazil tudi nepoznan obraz. Bilo je dekle, okrog devetnajstih z vranje črnimi lasmi, posebej pa so ga prevzele njene iskrive črne oči. Ker je šlo že na jesen in je bilo čutiti že mraz, so se kmalu razšli po domovih. Boštjanu pa je od tedaj ostal spomin nanjo.

Naslednjo nedeljo je ni bilo. Od drugih je zvedel, da je prišla samo na obisk in da je ob tej priložnosti šla tudi k maši.

"Pa bo še prišla," se je pozenimal Boštjan. Dobil je pritrdilen odgovor.

VIII

Nslednjič sta se videla šole ob zimskih počitnicah. On je hodil v gimnazijo, ona pa na glasbeno šolo. Oba sta tako imela počitnice. Takrat se je Boštjan seznanil z njo. Po nekaj vsakdanjih vprašanjih, sta že postala prijatelja. Povedala mu je, da rada poje, sam pa ji je razodel, da zelo rad posluša glasbo. Zmenila sta se, da se dobita še naslednji dan. Boštjan se je opogumil in jo prosil za naslov in ko sta se ločila, ji je stisnil roko.

Tako se je začela med njima rojevati ljubezen, sprva plaha in skrita, a še preden je zopet začelo odpadati listje, jo prerasla v ljubezen, ki vodi v zakon. Gotovo, bi čez nekaj let prišlo do tega, če se ne bi nekaj zgodilo...

"Boštjan Potokar!" je zaklical škof pred oltarjem.

"Adsum domine!" je odvrnil Boštjan.

Se tisto jesen, se je namreč zgodilo nekaj, kar je prisililo Boštjana, da je vedno bolj mislil na tisti "adsum". Spoznal je namreč Njega. Da, poznal ga je že prej, ampak tedaj ga je komaj spoznal.

Na prvi november - dan mrtvih so zvečer šli iz vasi molit v podružnično cerkev. Sel je tudi Boštjan. Med molitvijo so mu misli neprestanu uhajale. Ko so se ljudje že razhajali, je postal še nekaj časa v cerkvi. Mislil je nase in na Marjetko. Ko je odhajal skozi pokopališna vrata, je malo naprej ob zidu zaslišal pridušeno govorjenje. Stopil je za ciprese in pogledal. Ob palici je ob grobu slonela starka. Iz oči so ji povzele solze. Začel jo je opazovati. Prav tedaj je nadaljevala z monologom:

"Tono, zakaj si me zapustil, čemu si umrl zdaj, ko bi te

potrebovala, ko bi lahko živela v miru. Otroci so odrasli; šli so po svetu. Ti si umrl, jaz pa sem ostala sama. O, Bog, zakaj si to dopustil."

Pri teh besedah se je Boštjan zamislil. Da, čemu Bog dopusti toliko hudega na svetu, čemu je treba ljudem toliko trpeti.

Zena pa je nadaljevala: "Glej, Gospod, ne preostane mi nič drugega, kakor da čakam, kdaj me boš poklical k sebi. Daj, pokliči me kmalu, rada bi spet videla Toneta. Gospod, saj je pri Tebi!"

Boštjan se je odmaknil in, ko je hodil po šelestajočem listju, je premisljeval. Videl je neomajno vero pri tej stariki, videl in čutil je njeno ljubezen do Boga, kljub temu, da so jo najprej zapustili otroci in nato mož. Čutil je, koliko je trpljenja na svetu, koliko neobrisanih solz, koliko je gorja. Selo sedaj je razumel, da človek ne more brez Boga ovrednotiti svojega trpljenja. Prvič se mu je vrnilo vprašanje, kaj on more narediti, da bi vsaj malo olajšal trpljenje drugim. In tokrat mu je prvič pršla v glavo misel na duhovništvo. Toda takoj jo je odgnal:

"Jaz, duhovnik, ha, saj imam vendar Marjetko. Kje pa! To se ne bo zgodilo. Bilo bi škoda mene in pa... Marjetke sploh ne pustim. Bolje, da kar pozabim na to; sicer pa kaj sem sploh premisljeval o tem, saj je še toliko drugih fantov."

Prvič je zmogala sebičnost.

Kljub temu, da je Boštjan krepko odganjal to misel, ga je spremljala povsod - na maturantskem izletu, potem na morju, ko je skušal ob Marjetki pozabiti na vse. Ni šlo!

V srcu mu je neprestano gločal črv:

"Zakaj pa ne bi šel! Res, mlad si, vse življenje je pred toboj, lahko ga daruješ Njemu - lajšal boš trpljenje..."

Končno je le spoznal, da ne bo mogel misli na duhovništvo kar naprej odganjati. Sklenil je, da bo o vsem povedal Marjetki.

Dobila sta se, ko je poletje že doseglo višek in je še celo v nedeljo ležal nad polji duh po senu. Vse je razodevalo bližajoče zorenje.

Ko sta hodila med migetajočim zrakom, so v Boštjanu misli poskakovale kakor brez reda. Bal se je Marjetkinih črnih oči, ko je bil pred tem, da ji zaupa to, k čemur ga vleče. Bil je brez moči, kakor nekoč, ko jo je prvič ogovoril. Zgrabila ga je želja, da ne bi nikoli poznal ne nje, ne Njega. Šele sedaj je razumel, da ga bo ta odločitev stala največ. Hotel bi imeti oba! Toda kako?! Ali eno ali drugo! Ko sta šla čez majhen potok po majavi brvi, ji je ponudil roko. Na drugi strani se je naslonila nanj. Morda kakor nekoliko prej, ga je prijelo, da bi jo poljubil. Bila je tako blizu, tako topla, tako lepa - toda ni mogel. Spoznal je, da se je pravzaprav že odločil, da je dal srce Njemu.

Ko ji je razodel - ni pokazala, da ji je hudo, čeprav so ji obrvi zatrepetale. Rekla mu je le:

"Bodi srečen!"

Na poti nazaj, je Boštjan čutil, da mu Marjetka res želi srečo in zavedal se je, da mu je pomenila veliko. Ob ločitvi so govorile le oči in stisk roke!

Boštjan pa je šel in izbral VECJO LJUBEZEN!

M i r a n

P R I J A T E L J

Tedaj

sem mislil,

da ga imam.

Potem je bilo

mного pomladi

in

rodilo se je veliko

razočaranje.

Spet sem iskal,

misleč, da imam,

sem izgubil.

Besnel,

klel,

in skrival

sem se

san.

Našel me je v samoti,

ni me goljufal,

bil je z menoj.

Vsi pred njim

so

le še

pikice

v desnem

spodnjem kotu

karirastega zvezka.

I

v

a

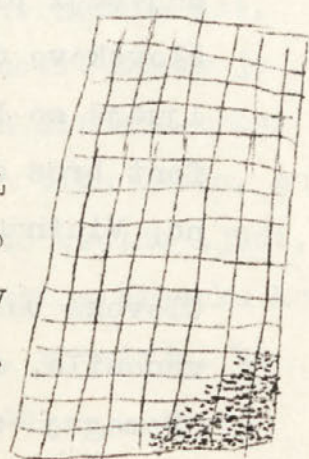
n

L

o

v

.

SVET, V KATEREM ŽIVIMO

Stal sem v gozdu, tesno prižet ob sivo skorjo bera. Gozdna tišina me je umiril. Le tu in tam je zažgolcela in zafrfotala ptica. Skozi krošnje so predirali prameni svetlobe in risali na gozdna tla temne sence. Da, kakor te sence in ta svetloba je tudi današnji svet. Na njem ni samo sonca, sreče in topline, ki si jo človek želi, ampak tudi trpljenje, sovraštvo, lakota, vojno, groza, obup...

"Zakaj ni vse lepo na zemlji?" vpraša otrok mater, ko jo posluša, da niso vsi otroci preskrbljeni kot on, ampak so v deželah v razvoju čisto brez sol, brez lepih stanovanj, novih oblek, avtomobilčkov. Tako prvič otroka zaboli v srcu, ko spozna, da na svetu ni vse tako, kot bi moralo biti.

Starke z osmini križi je ostala sama na kmotiji. Osem otrok, ki jih je preživela z delom svojih žuljavih rok, jo je zapustilo in odšlo v mesto. Nihče je noče, ker je pač ster človek zanje v nadlego in breme.

Vojne so plod človekovega sovraštva in podlosti. Ta največji plevel človeštva uničuje življenje, razbija človekovo duševnost in povzroča najrazličnejše nesreče: ljudje so brez strehe, brez hrane, otroci brez staršev, fant brez dekleta. Spomnimo se samo druge svetovne vojne, Vietnama...

Človeka boli dejstvo, da je fant zapustil dekle, ki je zanosilo, rekoč ji:

"Pomagaj si, kakor veš in znaš!"

Mati je ubila svojega nerojenega otroka. Družinski oče je pijanec. Ko prihaja pozno zvečer domov, divja in razbija ter pretapa ženo in otroke ter jim grozi. Pekel na zemlji! Kako bodo mogli ti otroci socialno in duševno dozoreti! Dve družini se sovražita zaradi malenkosti, trije mladostniki so vlomili v banko...

Lahko bi še nastevali temne strani preteklosti in sedanjosti sveta, v katerem živimo, ki mladega človeka bolijo.

Snopi sončnih žarkov so vedno bolj prevladovali nad sencami. Zamislil sem se v svetle strani danšnjega sveta. Najprej sem pomislil na ljubezen, ki je nasprotje zla in sovražstva. Naj bo to materina ljubezen, naj bo lepa in čista ljubezen med fantom in dekletom, možem in ženo, otrokom in starsi, skratka ljubezen do sočloveka.

Spomnil sem se, da sem nekoč srečal tudi mater, ki jo otroci imajo radi in so ji hvaležni, ker jim je dala življenje. Radi se z njo pogovarjajo, ji strežejo, pozornost so na vsak njen praznik. Iz oči te matere se smehlja sreča in veje tiha hvaležnost do otrok.

Ko sem stopil iz hladnega gozda na široko gozdno pot, so se iz doline oglašali opoldanski zvonovi. Sonce je močno sijalo. Moja pot je bila svetla in široka, kakor pot v novo življenje. V srcu mi je tlela tiha sreča, saj je zmagala mladostna vera v srčno dobroto večine ljudi, Ljubezen, ki vse odpušča in vedno upa, ki je človeku ka-žipot v višine, nasproti soncu, zvezdam, vsemirju, ki sili človeka, da je večni iskalec Resnice...

Dominique

C E M U ?

C E M U ti bo bogastvo,
brat moj? Povej!

C E M U ti bo denar, zlato
v tem širnem svetu?

C E M U brokat in svila,
žamet dragocen?

C E M U vsa vina ti peneča
in jedalca ta izbrana?

C E M U užitki in strasti,
naslade divje ti?

C E M U hrbet od svoje pameti
obračes zdaj? C E M U ?!

B R A T M O J !

Pride tobi zadnja ura!

Ob vratih glej, že smrt stoji.

Režeče k tebi se približa,
zanimno s koso - in že je konec.

PREBUDIL SE BOŠ V VEČNOSTI!

Meso ti tvoje od črvov razdejavno,
v prah, gnilobo bo dejano.

a ti ves gol, kot rojen si,
pred sedni stol ni stopil mi.

In ko v peklu se boš cvrl,
te vprašal bom:

C E M U ti zdaj bogastvo,
brat moj ti? C E M U ?!

Veseli nasmeh mu je igral na licu, ko je stopal, med njemu take znanimi njivami. Tu je njegovo srce, tu bo užival svoje življenje, med to preljubo dišečo zemljo...

Vsak čas bo doma. Oče in mati ga čakata z tihim veseljem v srcu. Pomagal jima bo in pripravil vsaj na stara leta lepo in kolikor se da udobno življenje. Vsaj delno se jima bo oddolžil za skrb, ki sta jo dala dvanajstim otrokom. Razen njega in dveh, ki sta umrla, so vsi priskrbljeni in samo po sebi je razumljivo, da bo on tisti, ki jima bo odslej najbližji...

Nenadoma mu je nekdo zakril oči. Nalahno je pogladil drobne prste in že ga je pri srcu stisnil prijeten občutek. Ona je! Ona, s katero bosta skupaj delila ljubezen do njegovih najdražjih. Možno sta se pozdravila in si obljubila, da se zvečer zopet snideta.

Odsel je naprej in že je zagledal hišo, kjer je preživel svoja najbolj brezskrbna leta. Odprla so se vrata in prijazna starka je razprostrla roki, ki sta vabili sina v materski objem. Tudi oče se je kmalu prikazal in ga pozdravil s prijaznim nasmehom. Občutek, da je doma, ga je tako prevzel, da ni vedel, kaj naj jima reče. Hotel je krikniti nekaj lepega, prepričljivega, toda kaj, ko je bila sreča toliko, da ni mogel izustiti niti besede. Vsi trije so se odpravili v hišo. Kmalu je stekel živahen pogovor in postalo je vse živo. Mimogrede je poteklo popoldne in spomnil se je, da ima še eno obveznost, da nekje še nekdo čaka na razgovor, da še ena oseba čaka na ljubezniv nasmeh in vdanost.

XVI

Že pred njegovim prihodom ga je nestrpno čakala in ko je prišel, ga je sprejela z ljubeznivim nasmehom. Povedala sta si vse. Sklenila sta lepe načrte in se z zadovoljstvom v srcu razšla.

Naslednji dan je strumno prijel za delo. Odpravil se je na travnik, ki je ležal blizu pokopališča. Med delom ga je nenadoma zmotilo otožno petje. Pogledal je in videl, da se na pokopališču s otožno pesmijo poslavljajo od osebe, ki je pred kratkim še živel. Duhovnik ji je izrekel še zadnje besede in že so zasuli svež grob, v katerega se bodo v večli množini naselili črvi in začeli razkrajati truplo. Zamislil se je in kmalu uvidel, da kljub temu ni tu vsega konec, da duhovnik s svojo prisotnostjo spremlja dušo, ki odhaja v večnost. Nikoli se mu ni zdela osebnost duhovnika tako veličastna. "Gospod, Ti si ga poslal, Ti si ga nameril ljudstvu, da mu pomaga na poti v večnost," je mrmljal sam zase, "in vendar sem bil tako brezbrizen do njega. Gospod, Ti veš, da je potreben, ves, da nam posreduje tiato upanje, za katero živimo... Kaj če bi..., kaj če bi tudi jaz...? Ne, ne! Kaj bosta oče in mati brez mene? Tako stara sta, onemogla in potrebujeta pomoč. Obljubil sem, da ju bom varoval in jima pomagal!... Toda Ti potrebuješ nekoga, ki bi dajal ljudstvu upanje, tolažbo... Vendar ne mene; toliko drugih imaš, ki so bolj pripravní in prosti. Saj veš, da sem sinoči dal besedo. Ali naj jo razočaram?... Vendar tudi Njega ne smem razočarati. Ali mi dal življenje, starše, brate, upanje...? Kaj me mučiš, kaj ne veš, da ne moreta oče in mati živeti sama. Tako si želita počitka, miru in jaz naj bi... Ne, ne morem...!"

XVII

Rad bi se otresel teh misli in zato je z delom še bolj po-
hitel, vendar se nemir, ki je nastal v njem, ni hotel po-
miriti. Bojeval se je sam s seboj in izbojeval je "zmago".

"Gospod, Tebi se izročam in tudi svoje starše izročam v Tvo-
je roke. Ravnaj z nami, kakor Ti hočeš!"

Vesel je sprejel novo težo življenja. Odšel je v življenje
med dišečo zemljo, ki mu je bila prej sreča, sedaj pa le
sredstvo, katerega se je Bog poslužil, da mu priskrbi sre-
čo.

J

N E Z N A N E C

Neusmiljeno
sem ga brcnil;

gnusno
se je začel zvijati
in svojo glavo
je zaril
v sveže meso.

Pustil sem ga
saj sem vedel,
da je sama materija.

Ozrl sem se
v njegovo bistvo,
kjer sem ga spoznal.

J e z o

XVIII

P o m o t a

V sreči

beloga jutra

je počasi plaval bel oblak,

ki je skoraj zakril sonce.

Ostanek

je pojedel človek.

Začel je sanjati,

potem pa ubijati.

Sonce se je zopet rodilo

človek ga je jedel

in ubijal insekte,

ki se z najnovejšim izrazom

imenujejo ljudje.

Ni bilo več sonca.

Človek

je postal lačen

in je za zajtrk

načel lastne extremitete.

Sonce ni več vzšlo.

Hudič se je smejal,

Bog pa se je spomnil

na tisti dan,

ko je ustvaril človeka.

Ivan Lov.

O D T U I N T A M

Prosnje v Afriki,

Aziji,

Ameriki,

Evropi.

Mama, daj mi banano,

daj mi rižo,

daj mi koruze,

daj mi trenutek!

Zakaj sanjaš o "sreči"?

Zakaj moliš anti - baby pilulo?

Zakaj kupiš vsako knjigo, ki je proti meni?

Bodi z menoj!

Pokaži, da si moja,

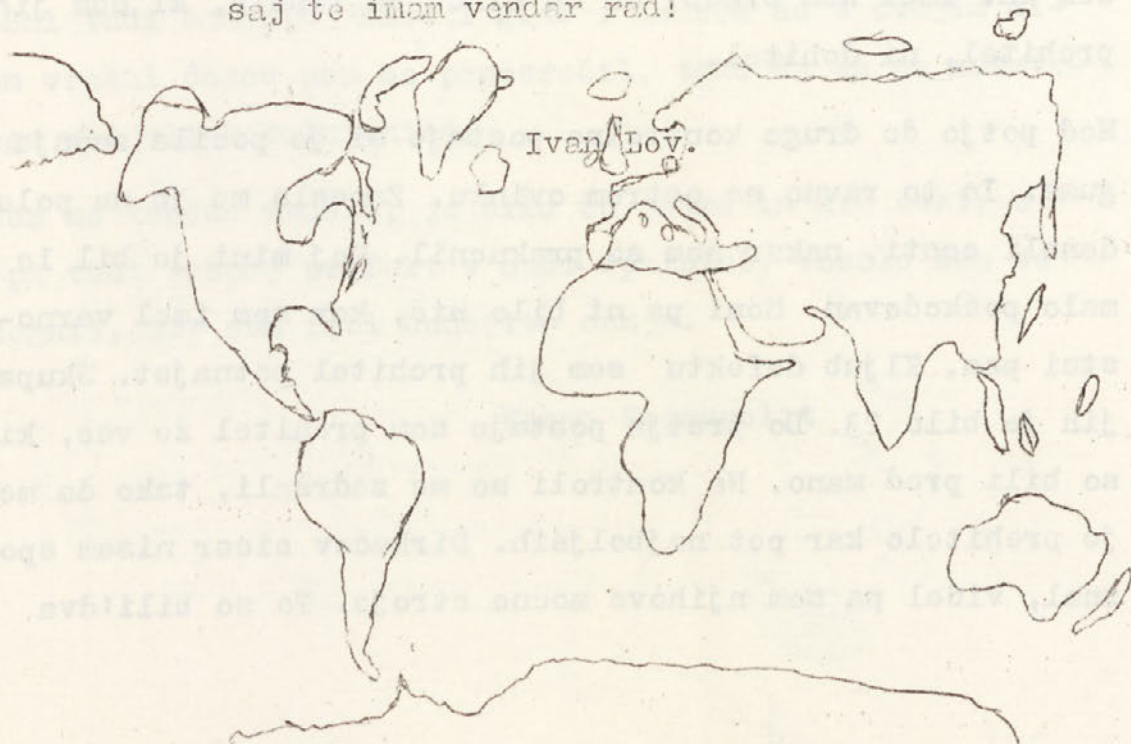
daj mi ljubezen,

vsaj en nasmešek!

Poljubi me,

mamica,

saj te imam vendar rad!

R a l l y M o n t e C a r l o

Kot vsako leto, je bil tudi letos svetovno znani rally Monte Carlo. Tega rallya sem se udeležil tudi jaz. Rally je bil enkrat januarja. Tekmoval sem v vzhodni skupini, ker sem iz Jugoslavije. To se pravi, da sem začel v Carigradu, končal pa v Monte Carlu. Tekmoval sem v Mini cooperju 1000, ki mi ga je lastno - ročno "sfriziral" priznani angleški mehanik John Movalt.

Po prihodu v Carigrad smo kmalu startali. O starta sem "potegnil" zadnji, ker je pred mene nekdo zavozil, da sem moral zavreti. Pri tem mi je ugasnil motor, ker je nastala mala okvara. Okvara je bila kmalu popravljena. V Carigradu nas je startalo 53. Kmalu sem podil s svojim minijem tako rekoč "gas do daske" in prehitel osem zadnjih tekmovalcev. Do prve kontrolne postaje sem prevozil toliko kilometrov, da sem moral že prvič "tankati". To se mi je zdelo čudno, saj sem imel rezervoar poln. Pregledal sem tank in ugotovil, da je bila v tanku za centimeter velika luknja. Zamenjal sem ga. Imel sem srečo, da me nihče od tistih, ki sem jih prehitel, ni dohitel.

Med potjo do druge kontrolne postaje mi je počila zadnja guma. In to ravno na ostrem ovinku. Zaneslo me je na pole-deneli cesti, nakar sem se prekucnil. Moj mini je bil le malo poškodovan. Meni pa ni bilo nič, ker sem imel varnostni pas. Kljub defektu sem jih prehitel petnajst. Skupaj jih je bilo 23. Do tretje postaje sem prehitel že vse, ki so bili pred mano. Na kontroli so me zadržali, tako da me je prehitelo kar pet najboljših. Dirkačev sicer nisem spoznal, videl pa sem njihove močne stroje. To so bili: dva

XXI

Alpina Renaulta, dva Porscheja 911 targa ter en trilitrski BMW. Z nadčloveškimi napor, sem peljal naprej. Ob naslednji kontroli sem bil že pred Alpinama ter Porschejema. BMW pa sem komaj dohajal. Na ovinkih sem ga dohiteval, vendar je bil na ravnem hitrejši. Ko sem ga nameraval prehiteti, me je z blatnikom malo zadel. Bilo je dovolj, da sem zapeljal s ceste. Pri tem pa sta me Porscheja in ena Alpina znova prehiteli. Ob tej nezgodi sem si zlomil roko in poškodoval nogo. Roko so mi dali v mavco, nogo pa obvezali. Zopet sem bil za volanom. Razumljivo je, da so me tisti z močnimi avtomobili prehiteli. Vozil sem približno s hitrostjo 180 km/h, ko vidim, da nekdo "podi" za menoj. Dohitel me je ter drvel ob meni. Spoznal sem ga. Bil je vodja naše skupine. Rekel mi je: "Vozi za njimi in, če je mogoče, jih prehiti." Nato je drvel naprej. Dal sem od sebe vse moči ter pripeljal prvi na cilj. Dobil sem pokal, - pravzaprav šola, ker sem bil v šolski ekipi. Šola na cilju sem opazil, kako krvavim iz noge. Toda bil sem vesel, saj sem bil prvi na Rally Monte Carlo. In vedel sem, da bo o meni poročal tudi časopis "Kmečki glas". Ko sem se s svojim minijem vračal domov sem se ponosrečil, tako da so me nezvestnega peljali v bolnišnico.

Ko sem se končno zbudil, je bilo že jutro in ura šest, z njo pa tudi gospod prefekt v naši spalnici. Veselo sem se pretegnil, ker sem imel čudovite sanje.

Kozmo Kozmopolit

MLINAR;

HUDIC

in FRFIRIČ

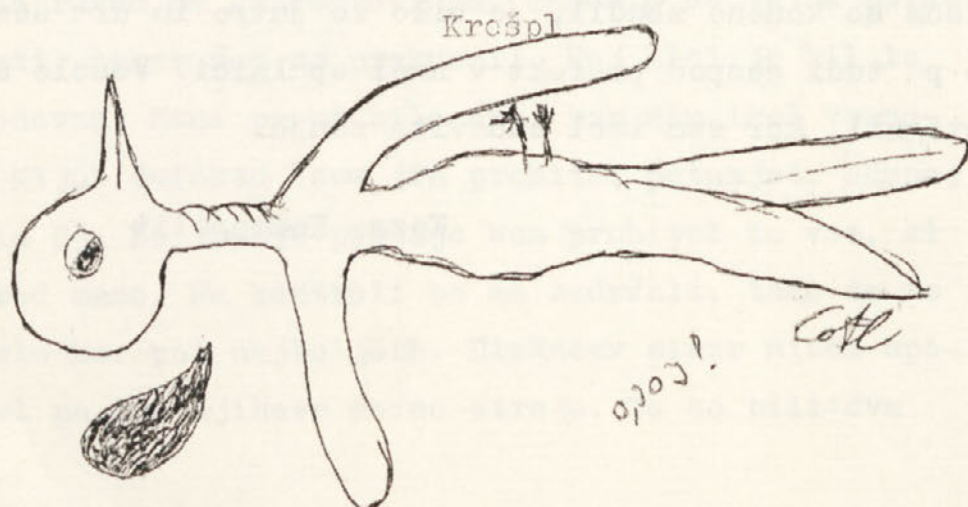
(osebno izpovedna pesem, ki kaže tragiko pesnikovega srca -
lirskega subjekta, zaradi baladnih učinkov v naravi)

Po travi skače droben ptiček,
majhen ptiček - frfiriček;
hrano išče in pijaco,
ne meni on se za pogabo!

Otrok majhen in hudoben,
vzame kamen, ki ni droben;
na fračo on ga položi
in ta že skozi zrak sfrči.

Ubogi čižek samo z nogo brcne,
ko ga grdi kamen frene;
njegovo srce krvaveče,
ne uživa več zemeljske sreče!

JOJ, O - JOJ SRCE MOJE !

Ali je prišel sodni dan?

ali

Tekma med rekruti in fazani!

Ob vihnem vzklikanju tisočglave množice sedemnajstih prvošolcev so rekruti ob koračnici prikorakali na igrišče, kjer so jih že čakali fazani. Sodnik "naš ljubi očka", je vrgel kovanec, žreb je bil naklonjen rekrutom, ki so se odločili za igrišče. Zogo so prepustili fazanom.

V dramatičnih prvih trenutkih, ko je nekaj ljudi padlo v ekstazo, je prišlo do prve napete situacije. Roka pred golom, sodnik piska! Penal!

Ulcinj se pripravi, postavi pred žogo, priklon na vse strani, pisk, udarec, ki bi ubil slona, ne samo fazana, in žoga zleti naravnost v ..., ne, natanko en meter nad golom šine preko stadiona in se znajde pri kurah, ki so popolnoma brez smisla za dolge strele. Zato mora prijezen gledalec opraviti nehvaležno nalogo, si priboriti žogo od kur in jo prinesiti tekmovalcem, ki takoj nadaljujejo z igro.

Dramatični dogodki se stopnjujejo. Rekrut Franky doseže prvi gol za rakrute, obramba fazanov je razbita, golov vse več in več! Vzkliki, trobentanje, žvižg "sudijske", nesporazum! Pretep na igrišču, kri teče v potokih, fazan Brčo pretepen, toda z igrišča se ne umakne...

Zverinsko tuljenje tisočernih glasov privabi prefekta in profesorja matematike. Da bi raje ne prišla! Rekruti ne morejo več kontrolirati svojih udarcev! Streli letijo namesto v gol na oba prizadeta. Kdo bi mogel izpustiti tako sijajno priložnost!

Toda vihar nih dogodkov s tem še ni konec. Sodnik "naš ljubi očka" piska penal v korist rekrutov, ki so si s svojo fer igro pridobili vse simpatije gledalcev. To ne prija fazanom, ki so s skrajno agresivnimi in protepaškimi nameni spravijo nad ubogega sodnika. Rekruti, domovine sinovi, so vedno na strani zatiranih, pridno pomagajo sodniku, na igrišču je pravi pretep, pokol... Gledalci visijo s teras kot opice v amfiteatru.

Predzadnja priložnost! Cotel, z dobro namerjenim strelom ob nadvse burnem vzklikenju množice, zgreši gol na dobrih pet metrov. V zadnji desetinki sekunde dosežejo rekruti zadnji gol. Brajtenberger "cbne", žoga se zakotali, in gol!!!!!! Piski! Konec tekme!

Znaga rekrutov 9:7 je zares zaluzena, kajti pokazali so resnično fer in dobro igro. Zadnji pozdrav fazanom in ob spremljavi koronice dostojanstveno odkorakajo z igrišča. Toda s tem še ni vsega konec. Bataljon prvosolcev skuša pretepesti "Očka", češ da je slabo sodil. Rekruti s hitro akcijo pomirijo množico razdivjanih prvarčkov!

Rekruti so svoj prvi boj dobro prestali,
Bog jih živi!

Lastnoročno videl inu zapisal:

SPORT SPORT SPORT SPORT SPORT SPORT SPORT SPORT SPORT SPORT SPORT

Semeniško med razredno nogometno prvenstvo

Sezona: 1973 / 74

Jesenski del - štiri kola

Organizacija: Lambergar Tone, Janez Jenko

Letošnjega jesenskega prvenstva se je udeležilo pet ekip.

Prvi razred je dal kar tri ekipe, drugi eno, četrti tudi eno, dasi so imeli v programu tudi drugo ekipo. Ker pa niso mogli dobiti petega igralca, 4.b ekipe niso realizirali. Trajalo je od 17. 9. do 9. 10.

Ekipe:

1.a	1.b	1.c	2. a	4.a
Pelhan	Cerar	Čuk M.	Vovk	Drnovšek
Brodarič	Plešec	Bojnec	Strle	Lambergar
Gantar	Kamin	Kerin	Tori T.	Tori J.
Kržišnik	Čuk R.	Ocepek	Celar	Ulcej
Balantič	Fajdiga	Pust	Ruter	Jenko

Sodniki: Tori J., Lambergar, Jenko, Ruter, Celar, Strle,
Balantič

V otvoritveni tekmi je 2.a premagala 1.a. Lahko rečemo, da je druga ekipa z lahkoto zmagala, ker nasprotniki niso nudili pravega odpora, niti napada. Tekma se je odvijala dokaj pravilno, čeprav ne bi mogel trditi, da so bili sodniki najboljše in pravični. Sploh bi se o njihovi pravičnosti lahko pogovarjali. V bodoče bo sploh treba temu problemu posvetiti večjo pozornost. Dobro bi bilo sestaviti pravilnik

prvenstva. 2.a je v tekmi s 1.c dosegla največjo zmago prvenstva - 25:0. Najbolj zanimiva je bila tekma med 1.b in 1.a, kjer sta se spopadla dva enakovredna nasprotnika. Nekaj časa je bilo celo videti, da bo 1.b zmagala in tako dosegla tretje mesto, vendar je imela veliko smole in je izgubila z rezultatom 4 : 3.

Za prvo mesto sta se borili ekipe 4.a in 2.a, kot je bilo že v začetku vsakomu jasno. Zaradi bolezni igralca 2.a ekipe je bila tekma preložena za dober teden. Tudi na dan tekme okoliščine niso bile ugodne. Vreme je bilo deževno in igrišče prekruto z blatom. Navijači so se opremili z zvorniki, nekateri pa celo s trobentami. Kljub rahlemu pršenju je bil stadion nabit do zadnjega kotička. Že v začetku je bila igra ostra, vendar v mejah dovoljenega. 4.a ekipa je povedla s 3 : 0, toda do konca prvega polčasa je 2.a ekipa uspela izenačiti. V drugem polčasu je zopet povedla 4.a kar za tri gole prednosti. Teda pa je napad 2.a napel vse svoje moči in do konca tekme zabil še pet golov in zaslužno zmagal z 8:6.

Gotovo je bilo to veliko presenečenje za 2.a, saj z zmago ni mogla računati. 4.a je imela tudi precej smole in nekaj napačno postavljenih igralcev. Najboljši igralec 4.a ekipe je bil vratar Drnovšek, ki se je požrtvovalno metel na žogo in obenem tudi na Rutarjevo nogo; tako je onemogočil 19,9% gol. V 2.a ekipi pa sta se dobro ujemala Rutar in Celar, ki sta s čudovitimi podajami dostikrat ogrozila "mrežo" Drnovška.

Še besedo organizatorjev: Spomladi se bo tekmovanje nadaljevalo in tudi končalo. Upava, da bodo tekme še bolj za-

XXVII

nimive in fair. V primeru, da imata na koncu dve ali več ekip isto število točk, bo neglede na gol razliko se enkrat medsebojno srečanje! Zatorej fantje, pridno trenirajte!

Rezultati:

2.a : 1.a - 14 : 0	4.a : 1.c - 21 : 0
4.a : 1.b - 13 : 0	1.a : 1.c - 3 : 0
4.a : 1.a - 11 : 2	2.a : 1.b - 9 : 0
1.b : 1.c - 9 : 1	1.a : 1.b - 4 : 3
2.a : 1.c - 25 : 0	2.a : 4.a - 8 : 6

Strelci:

1. Ruter	29
2. Celar	22
3. Tori J.	16
4. Ulcej	14
5. Jenko	11
6. Lambergar	9
7. Balantič	7
8. Fajdiga	6
9. Cuk R	5
10. Brodarič	2
11. Drnovšek	1
12. Tori T.	1

Lestvica:

1. 2.a - 4 - 4 0 0 - 56 : 6 - 8
2. 4.a - 4 - 3 0 1 - 51 : 10 - 6
3. 1.a - 4 - 2 0 2 - 9 : 28 - 4
4. 1.b - 4 - 1 0 3 - 12 : 27 - 2
5. 1.c - 4 - 0 0 4 - 1 : 58 - 0

Obrazložitev kolon:

- 1.kol. - vrstni red ekip
2. " - število odigranih tekem
3. " - zmage, izenačenja, porazi
4. " - gol razlika
5. " - točke

Avtogoli:

2 - Kerin S.; 1 - Cerar, Oceppek, Cuk M., Plešec.

Rezultati: Janez Jenko

Komentar: Fuzbalič

Žogobremen

I S K R E: glasilo semeniščnikov v Vipavi

L E T O: VI.

Š T E V I L K A: 2 21. novembra 1973

N A S L O V U R E D N I S T V A:

Vipava 149, 65271 Vipava

U R E J U J E J O: Mozetič Miran

Ulcej Zvone

Jezernik Marjan

O D G O V O R N I U R E D N I K:

Sporn Pavel

V I N J E T E: Tori Jože - Cotl

M A T R I C E: Berčan Tone

R A Z M N O Ž E N O: v 150 izvodih

T I S K: Franky & Co.

C E N A: 3 din

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA
Leto VI,

Škofjiska gimnazija

SKRE

Inv. št.
19087

Semenišče Vipava

